

Елин Пелин
Отец Сисой

С ваше позволение ще скрия името на манастира, където прекарах едно блажено лято, гостенин на добрия игумен отец Сисой. Всеки ден от ония дълги, лениви и спокойни манастирски дни ние двама обядвахме заедно във под сянката на гъстолистната лоза – великолепно украшение на тая света обител. Тя разстилаше над нас благословените си вейки, както ливанските кедри се разстилаха над главата на Аврама, и ни правеше прохладна сянка. Нашите обеди бяха самостоятелни, чудесни съчинения на самого отца Сисоя, в които той примесваше покрай благовонните планински билки много от сладостта на своята мъдрост. Виното, към което скромният игумен имаше особена слабост, той предварително изстудяваше в чешмата, която пееше сладостно под сянката на три стари печални върби сред двора. На малката дървена масичка под лозата ние прекарвахме до вечерта в тихи и прояснени от вдъхновение разговори за бога, за света, за суетата на живота и загадката на смъртта. Бурното и дълго минало на отец Сисой бе му принесло много житейска опитност, а черковните книги и библията, над които прекарваше усомнените си часове, бяха прояснили душата му със света мъдрост.

– Книгите са като хората – казваше той, – когато остаряят, стават мъдри. Науката и мъдростта са дело на миналото. Настоящото е винаги било море от чувства, по което се клатушкат хорските души, несигурни в своя път. Техните сълзи, техните вопли, радости, стремления, измами и душевни тържества, техните мисли и опити падат като скъпоценни бисери в бездните на това море. И когато се оттече в далечното минало, хората намират на дъното му утаени всичките попаднали съкровища и черпят мъдрост.

Уверен съм, че ако тия мисли биха могли да излязат от устата на дядо владика, той щеше да се възгордее повече от патриарх, но отец Сисой седеше спокоен, взимаше трохи от масата и ги хвърляше с хубавата си свещеническа ръка на кокошките и на врабците, които се трупаха около него и без страх кацах на раменете му. Той беше нисичък, здрав, с младежка светлина на очите, с приятно усмихнато лице, с посивяла брада, но под черната му калимявка се подаваха кичури, бели като вечните преспи по планините. Мислите му пъплеха бавно, разклоняваха се, виеха се като лоза и се разлистваха гъсто. За себе си казваше:

– Недостоен съм по две причини – по чревоугодието си и по снизхождението си към грешните.

– Ще ви разкажа някои от неговите приказки, пълни с поучение и дълбока мъдрост.

КРАЙ

© Елин Пелин

Набиране: Георги Величков
Източник: Словото

Публикация:

Елин Пелин. „Събрани съчинения в шест тома“, Том трети; „Български писател“, С. 1977. Под редакцията на Тодор Боров, Кръстьо Генов и Пеньо Русев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5413>]